

De tots és coneguda la importància d'enfrontar-se a la tasca de l'assessorament des d'una base ferma de principis ètics. Manuel Conte Carbonell, per exemple, sempre ho ha tingut molt present: "Sóc una persona ambiciosa, però les meves aspiracions personals tenen un límit molt precís: la meva consciència. L'activitat professional t'ha d'ajudar a superar-te i perfeccionar-te dia a dia. Desgraciadament, vivim en una societat on les presses s'han imposat com la forma adequada de fer les coses. Jo no crec que aquest sigui el sistema més idoni perquè, com és evident, tota feina que es duu a terme en un termini molt ajustat haurà descuidat una revisió profunda del procés d'execució. Crec que el treball s'ha de portar a terme amb calma i cura."

Aquestes exigències personals es fan imprescindibles en el cas concret de la seva especialització dins del camp jurídic: "Malgrat que assessoro tota una sèrie d'empreses en matèria laboral, el meu camp d'actuació més important és el jurídic, concretament els contenciosos amb la Seguretat Social. Aquests casos necessiten sempre un contacte previ amb el client per determinar quina és la seva reclamació i quines són les possibilitats reals d'assolir-la. Encara que pugui semblar un mètode poc adient des del punt de vista comercial, sempre intento ser tan franc com puc per tal d'especificar les possibilitats reals de victòria que se li presenten al client. A més a més, intento plantejar un dubte raonable i fer-li entendre que la seva problemàtica requereix un estudi més profund de la legislació vigent. La mitjana d'hores de preparació d'un d'aquests casos és d'unes cent perquè s'ha de consultar tota la legislació existent d'una manera molt atenta per detectar-hi els buits legals que permetin poder enfrontar-se al cas amb unes certes garanties." Tot aquest temps de preparació i el grau d'implicació que la seva feina exigeix no és cap inconvenient per a Manuel Conte, perquè la passió és la característica que defineix la seva relació amb l'assessorament: "Possiblement jo no tinc un negoci, sinó que més aviat dirigeixo un *perdocí*. Crec que la tasca de lluitar contra certes actuacions de l'Administració és necessària i em complau força. Teòricament, aquesta va ser creada per servir els ciutadans i no a l'inrevés. La pràctica ha provocat que l'Estat adquirís unes dimensions gegantines i que, com a conseqüència, perdés la flexibilitat necessària per servir-nos de la manera més convenient. Això fa que les reclamacions que els afectats presenten a aquestes institucions hagin d'esperar un termini bastant perllongat per ser resoltes. Si no estan d'acord amb la resposta rebuda, l'única via possible per al ciutadà és la judicial, que també comporta un període de resolució considerable." Les causes de la lentitud de la justícia es troben en la gran quantitat de casos que es gestionen: "Cada jutge té assignat un nombre de casos excessiu. L'Administració de justícia requereix un temps adequat de reflexió, i aquesta circumstància no s'està produint en el sistema actual." L'entrada d'Espanya a la Unió Europea va comportar un canvi significatiu en el marc d'aplicació i creació de legislació: "A partir del Tractat de Maastricht, els habitants dels respectius països de la Unió Europea van esdevenir-ne ciutadans de ple dret. Hem de precisar que fins aleshores només gaudien de les mateixes facultats com a treballadors amb llibertat per poder exercir a qualsevol país de la comunitat. Amb aquest

canvi tots nosaltres gaudim d'uns mateixos drets supranacionals, que no sempre han estat redactats perquè també es genera una nova normativa mitjançant les sentències dels tribunals suprems de la Unió Europea. De la mateixa manera que s'esdevé en un tribunal de qualsevol país membre, les seves sentències creen jurisprudència, a la qual poden acollir-se els ciutadans." Com a europeista convençut i optimista, en Manuel sap que el camí que ha de recórrer la Unió Europea no ha fet més que començar i que l'ampliació en el nombre d'estats serà una realitat en un futur no gaire llunyà: "Ja es parla de l'ampliació de la Unió Europea cap als països de l'Est del continent. Crec que, en aquest context, tots hauríem de reflexionar sobre el sentit i les repercussions d'aquest creixement. Els europeus hem obtingut, en línies generals, un bon nivell de vida que altres estats del nostre entorn no han aconseguit. Entre aquests països no tan sols es troben els de l'Est, sinó també els del Nord d'Àfrica que, actualment, està subministrant bona part de la mà d'obra que arriba a les nostres fronteres per fer-se càrrec de l'excés de demanda laboral que tenim. Per aquesta raó, crec que hauríem de parlar més aviat d'una Unió Euromediterrània i ampliar l'actual Unió Europea cap a aquests estats. És cert que aquesta extensió tindria conseqüències negatives immediates perquè bona part de les ajudes que rebem actualment —els fons de cohesió— es destinarien a aquestes àrees molt més necessitades. No obstant això, a la llarga, els beneficis serien més que els inconvenients perquè no hem de passar per alt l'actual dèficit de població en edat de treballar que presenta l'Estat espanyol i quines són les previsions quant a natalitat de cara al futur. El sistema del benestar no es podrà sostenir si no obtenim aportacions externes." Una altra de les barreres contra les quals haurà de lluitar la Unió Europea és la de l'idioma: "Evidentment, ningú no pot discutir la conveniència de la unificació europea, perquè ha estat imitada arreu del món, com per exemple, en el cas del tractat de comerç nord-americà. Ara bé, el projecte presenta un gran inconvenient: la riquesa lingüística europea. Evidentment, l'hem de respectar i salvaguardar, però, alhora, hem de triar quines han de ser les llengües vehiculars dominants dins de les fronteres del lliure mercat. El problema es planteja en el moment d'aplicar criteris i de decidir quines són les més adequades per a complir aquesta funció." El tarannà humanista d'en Manuel determina la seva visió de l'empresa: "És evident que tot negoci persegueix un guany, la qual cosa és molt lloable. La problemàtica es presenta quan es pretén obtenir un gran benefici en un curt termini de temps fent servir tots els mitjans que siguin necessaris. Personalment, crec que l'empresa és alguna cosa més que els seus guanys i que està, en gran part, determinada pels seus membres els quals s'han de considerar també part del capital. Són ells els qui, de forma progressiva, poden aconseguir uns beneficis estables i equilibrats atenent-se als principis ètics. Ara bé, no hem de culpabilitzar tan sols l'empresa de determinades situacions perquè també els treballadors són culpables de certes circumstàncies: molts accepten un plus de perillositat per dur a terme la seva tasca amb mancances de seguretat, quan haurien d'exigir que aquests diners s'invertissin en millorar les condicions de treball."

**“El sistema del benestar
no es podrà sostenir
si no s’obtenen
aportacions externes”**

Manuel Conte - Barcelona (Barcelonès)